

Zvezek 11.

Letnik VI.

November 1902.

Imejmo usmiljenje z dušami v vicah!

(Namen sv. očeta — priporočen v molitev za mesec november.)

Mesec listopad je posvečen spominu na naše drage ranjce! Marsikdo, ki ga lani in tudi prej nikoli ni bilo videti na pokopališču, bo letos šel tja na praznik vseh svetnikov ali vernih duš dan. Pokopali so mu med letom ljubo mater ali skrbnega očeta, pridno sestro ali dobrega brata, pokopali so mu morda edinega otroka: in sedaj ga vleče na pokopališče.

Katoliška cerkev umeje človeško srce! Vernih duš dan je dan tihega žalovanja in dan goreče molitve. In prav takega dne si želi naše srce. V naši duši živi spomin na drage ranjce, naše srce čuti, da smrt ni raztrgala vseh vezi med nami in ljubimi ranjci; in zato nam dobro dé, ko nas sveta Cerkev sama spominja na drage ranjce in z nami vred zanje moli. V nekem kraju, kjer živé katoličani pomešani z luterani, gređó na vernih duš dan vsi brez razločka na pokopališče. Nekoč je luteranski pastor svaril svoje ljudi, naj vendar pusté tisto prazno vero, ki jo imajo katoličani, in naj nikar z njimi ne hodijo na grobovje. Pa mož je govoril gluhim ušesom.

Našemu srcu je prirojeno sočutje in usmiljenje z dragimi ranjci in to se ne dá zatreti. Le pojdemo torej ven, kamor nas žene srce, na grobove, ki nam krijejo ljube ranjce. Toda naše sočutje ne bodi prazno! Je že lepo, če ranjci v spomin venčamo grobove s cvetjem in prižgemo na njem lučce; vendar nikar ne pozabimo, da s tem tolažimo samo sebe, dušam dragih umrlih pa s cveticami in lučkami nič ne pomagamo. Pač pa jim pomagamo,

če zanje spletamo drugi venec, venec iz živih rož pobožne molitve. Dà, to hočemo storiti na vernih duš dan in ves mesec listopad: moliti hočemo za drage ranjce sv. rožni venec; in ko bomo nazadnje odmolili še deset češčenamarij za uboge duše v vicah, bomo prav iz srca rekli: „Večna luč naj jim sveti!“ Tak pobožen vzdihljaj bo ljubim ranjcim več koristil kot vse lučce, ki jih prižigamo na grobeh.

Le hodimo na grobove obiskavat svoje ranjce: a še rajši hodimo zanje drugo pot, — pot do cerkve. Morda so ranjci časih iz lahkomišelnosti zamudili sv. mašo; pojdemo mi zanje k sv. maši! Za te stopinje, ki jih storimo zanje, ko gremo k sv. maši, nam bodo ranjci bolj hvaležni, kakor za vse obiske na groben.

Če te ubogi slepec ob poti poprosi majhnega daru, se ga boš usmilil, če imaš le količkaj srca za nasrčanega trpinca. Tak ubog slepec, ki te prosi pomoči, je vsaka duša v vicah. Muči jo žeja, in ne more si je pogasiti; mori jo lakota, in ne more je utešiti: — žene jo k Bogu neko hrepenenje, ki se ne dá primerjati niti z najstrašnejšo lakoto, niti z najhujšo žejo — in k Bogu ne more in ne sme; želi gledati večno solnce božjega obličja, pa pokriva jo tema in slepota. Sama si ne more pomagati: roke so ji zvezane, ničesar si ne more več zaslužiti, s čimer bi si olajšala ali okrajšala strašno trpljenje. Pomagaš pa ji lahko ti, dragi bravec! Če hočeš, ji lahko ugasiš žejo, potolažiš lakoto; delati moreš, da tako rečem, celo čudeže, dati ji moreš pogled, da bo večno vesela gledala božje obličje v nebesih. Saj te ne stane toliko, če zjutraj malo prej vstaneš in greš k sv. maši; ali če zvečer v družini skupaj molite sv. rožni venec; ali če greš enkrat na mesec k izpovedi in sv. obhajilu, tak dan, ko se dobí popoln odpustek, in ta odpustek daruješ ubogi duši v vicah. Kaj se ti zdi, ali bi bilo to res tako težko? In če te stane nekoliko truda, pomisli, da z vsem tem največ sam sebi koristiš, ob enem pa pomagaš ubogim dušam v vicah. In še to! Uboga duša, ki te prosi pomoči, ti ni tuja in morda popolnoma neznana. Ah ne; to je duša tvoje dobre ranjce matere, duša tvojega očeta, tvojega bratca, sestre, tvojega prijatelja! Dokler so bili še na svetu, so te tako iz srca ljubili in ti toliko dobrega storili. Vračaj jim sedaj njih dobrote in ljubezen.

Vas druge pa, ki vam bije v prsih srce usmiljeno do vseh trpinov, vas prosim, imejte usmiljenje z vsemi dušami v vicah, ne samo z vašimi sorodniki in prijatelji, ampak tudi z onimi, ki jih niste nikoli poznali v življenju. Gospod Jezus Kristus vam bode plačnik. Saj to, kar storite ubogim dušam v vicah, sprejema Jezus, kakor da ste njemu samemu storili. Sodni dan vam bo povrnil vašo dobroto in usmiljenje. Takrat vam poreče: „V ječi sem bil, in ste me obiskali.“ In ko bote vprašali: kedaj, o Gospod, je bilo to? — vam bo odgovoril: „kar ste storili mojemu najmanjšemu bratu, ste meni storili.“

Nikar se ne bojite, da boste sami na škodi, če tudi vse svoje molitve in dobra dela darujete dušam v vicah. Sveta Jedert, katere god praznujemo 15. dan meseca listopada, je darovala vsa dobra dela za neko umrlo osebo. Ko je potem premišljevala, kaj je storila, je bila vsa žalostna, češ, ker je

vse dala drugim, bo njena duša prazna in gola stopila pred večnega Sodnika. Potrta je potožila nebeškemu ženinu: „Gospod, upam, da se boš ti tem večkrat ozrl z očmi usmiljenja in sočutja na moje uboštvo in goloto!“ Jezus pa ji je odgovoril: „Duše, ki so iz ljubezni vse dale drugim, bom jaz odel s svojo obleko (s svojim zasluženjem) in jim tem bolj pomagal, da bodo zopet dobile, kar so iz ljubezni razdale drugim.“

Jezusove besede so potolažile sveto devico; poslej je večkrat dejala: „Kar darujemo ranjcim, to sprejame Gospod tako, kakor da smo njemu samemu prinesli dar; dá nam pa zopet vse nazaj, in še več, kot smo mi darovali; zakaj pomaga nam, da rastemo v svetosti; zato bo pa tudi naše plačilo v drugem življenju tem večje.“

Iz posebne milosti je Jezus tej izvoljeni svoji nevesti večkrat dal videti, kako je v nebesih, in ji je povedal, kako so ranjci, ki so ga imeli po sv. maši pokopati. V prikazni je videla dušo ranjcega, kako je sedela pri mizi Jezusu ob levici in bila vsa vesela, kakor da je pri imenitni pojedini; kar so verniki zanjo darovali Bogu, to je dobila kot jed, da jo povžije; med povzdigovanjem ji je dal Gospod piti svoje krvi, ki jo je mašnik pri oltarju zanjo daroval; pila je eno samo kapljico, in prevzelo jo je nebeško veselje.

Prijatelj dragi, ki si bral te vrstice, pomisli sedaj nekoliko, kaj hočeš storiti ta mesec za uboge duše v vicah. Prej sem ti naštel nekateré reči, s katerimi bi jim mogel pomagati. A ko bi ti bilo vse to preveč in pretežko, ene stvari mi ne boš odrekel. Če kje gorí, bije v stolpih plat zvona, in ljudje hité od vseh strani in pomagajo gasiti. Sveta cerkev dá vsak večer plat zvona bítí. Ob avemariji zapoje drobní zvonček in nam kliče: gorí! gorí! hitite pomagat ubogim dušam v vicah! — Veren kristijan vé, kaj ima tedaj storiti. Lepo se prekriža in moli „angelovo češčenje“, nazadnje pa pridene en očenaš in češčenamarijo za duše v vicah. Kdor tudi tega noče storiti, ta se boj, da bo tudi pri njem kedaj gorelo, gorelo bo v njegovi duši, pa ne bo nikogar, da bi mu prišel pomagat!

Pismo sv. očeta Leona XIII.

o presveti Evharistiji, to je, o sv. Rešnjem Telesu.

„Nesrečna zmota.“

Sv. oče pišejo dalje:

„Kristus nam je strogo zapovedal, da naj uživamo presveto Rešnje Telo: ‚Resnično, resnično vam povem, ako ne bodete jedli mesa Sinú človekovega in pili njegove krvi, ne bodete imeli življenja v sebi.‘

Proč torej s tisto tako *nesrečno*, a žalibog tako razširjeno *smoto* onih, ki mislijo, da je sv. obhajilo le za tiste, ki so omejenega duha in prosti vseh skrbi in ki zato iščejo samo mirnega, pobožnega življenja. Sv. Rešnje Telo,

tako vzvišena in tako zveličavna skrivnost, je za vse, naj si bodo kate-regakoli stanú, v katerikoli visoki službi; za vse, ki hočejo — in hoteti mora vsak — za vse torej, ki hočejo v sebi ohraniti življenje milosti, življenje, čigar dopolnjenje je blaženo življenje v Bogu.“

To so besede sv. očeta, vredne premisleka! Z m o t a, nesrečna in pogubna zmeta, je misel, češ, pogosto sv. obhajilo je samo za pobožne duše; za može, posebno če so kaj več, pa da je dosti, če gredó enkrat ali k večjemu dvakrat na leto k sv. obhajilu. In koliko je med nami takih mož in mladeničev, ki sicer niso napačni, a k sv. obhajilu ne gredó razen o Veliki noči in k večjemu še v adventu. Krščanski možje in mladeniči, motite se, če mislite, da je vam sv. obhajilo manj potrebno, kakor pobožnim dušam; ne jaz, ampak sv. oče sami imenujejo tako misel nesrečno, pogubno zmoto. In to, kar nam tukaj sv. oče v svojem pismu govoré, to ni nov nauk; ne; ta nauk je tako star, kakor katoliška cerkev. Prvi kristijani so prejeli sv. obhajilo, kadarkoli so bili pri sv. maši. Ta lepa navada se je po nekaterih krajih ohranila več sto let. Sv. Ciprijan († 257) nam poroča, da so v njegovem času kristijani v Afriki vsak dan prihajali k mizi Gospodovi. Isto nam pripoveduje sv. Hijeronim († 420) o vernikih na Španskem. Prav tako je bilo dolgo časa tudi v Rimu. Ko se je nekoliko ohladila prvotna gorečnost, so hodili še vsako nedeljo k sv. obhajilu. Pozneje je ta navada res da bolj in bolj ginila, a želja sv. cerkve je vedno bila, da bi verniki kar največkrat prejeli sveto Rešnje Telo. Veliki cerkveni zbor tridentinski je to željo slovesno ponovil (l. 1562) rekoč: sv. zbor želi, da bi verniki pri vsaki sv. maši prejeli sv. obhajilo, ne samo duhovno, ampak v resnici.

Kar je torej sv. cerkev vedno učila in želela, to nam zopet priporočajo sv. oče v svojem pismu. Kristus ni postavil najsvetejšega zakramenta samo za preproste ljudi, ki mirno, tiho sami zase živé; ampak je hotel, da bi vsi uživali „k r u h ž i v l j e n j a“, naj si bodo kate-regakoli stanu, v katerikoli službi; uživati bi morali živi kruh ne samo enkrat ali dvakrat na leto, ampak večkrat. In tako je bilo prejšnje čase povsod in tudi pri nas.

Pred dvesto leti in še prej so pri nas na Kranjskem moški mnogo bolj prejeli sv. obhajilo kakor dandanašnji. Mnogi ljubljanski meščani so bili vpisani v Marijino družbo in ti so hodili k sv. obhajilu vse praznike v letu. Vsako tretjo nedeljo v mesecu je imela družba skupno sv. obhajilo v cerkvi sv. Jakoba in ta dan so prejeli sv. obhajilo ne samo družbeni udje, ampak tudi drugi, plemiči in meščani. Proti koncu 18. stoletja, za cesarja Jožefa II., pa je vlada siloma zatrla bratovščine in razgnala pobožne družbe; smešili so pobožnost, norčevali se iz rožnega venca in škapulirjev; med ljudstvo so sejali krive nauke o sv. obhajilu: kaj čuda, lepo krščansko življenje, ki je bilo prej tako razvito med našim narodom, je polagoma ginilo. Ljudje so začeli opuščati sv. obhajilo, in udomačila se je pri nas tista razvada, da moški izvečine gredó samo enkrat ali k večjemu dvakrat na leto k sv. obhajilu. In te razvade do današnjega dne ni bilo mogoče iztrebiti iz naše dežele. Pač je zadnji čas marsikje mnogo bolje, kakor je bilo pred 50 leti; a splošno se vendar mora reči, da moški mnogo premalo prejemo

sv. obhajilo. Njega, ki je „kruh življenja“, nočejo uživati, zato pa je tako malo res krščanskega življenja med njimi. Čutijo, kako so slabi v izkušnjavah, in vendar nočejo priti, da bi se pokrepčali s „kruhom močnih“. Možje in mladeniči, spoznajte vendar svojo „nesrečno zmoto“, češ, za nas je dosti, če gremo enkrat na leto k sv. obhajilu. Ne, ni dosti! Če se hočete upirati hudim izkušnjavam, če hočete krotiti hude strasti, če hočete živeti, svojo dušo rešiti: prejemajte bolj pogosto sv. obhajilo.

V Faverneju, majhnem mestu na Francoskem, so imeli nekega dne v cerkvi izpostavljeno presv. Rešnjé Telo; mnogo ljudstva se je bilo zbralo k molitvi. Kar se posveti na oltarju plamen, in v trenutku je bil ves oltar v dimu in ognju: gorele so podobe, prti, stebrovje in tudi tabernakelj. Ljudje so s strahom gledali, kaj bo. Ko se je ogenj nekoliko polegel, je vse zrló tja, kjer je prej stala monštranca. Pa kako so ostrmeli, ko so videli, da monštranca plava v zraku brez opore. Plamen, ki je vse uničil, se ni doteknil monštranice; ognjeni žarki so jo objemali okrog in okrog kakor svitel venec, neka skrivnostna moč pa je čuvala sv. hostijo.

Kristijan, kadar prejmeš sv. obhajilo, počiva sv. hostija v tebi kakor v sv. posodi; tvoje srce je živa monštranca. In če se vname v tebi ogenj strasti, si varen pred nečistim plamenom, ne bo ti škodoval; ukrotil boš ogenj, zmagal izkušnjavo; tvoje srce pa bo obdajal svitel venec novega zasluženja.

To je moč sv. obhajila! Naši možje in mladeniči pa živé v nesrečni zmoti in nočejo spoznati te moči, zato pa morajo čutiti, kako jih dan za dnem pogublja in uničuje ogenj grdih strasti.

Častivci in častivke presv. Rešnjéga Telesa, ki se zbirate vsako nedeljo pred tabernakeljnom, prosim vas, molite ta mesec eno uro v ta namen, da bi čim prej izginila med nami „nesrečna zmota“!

Kako se je začela in razširjala pobožnost do presv. Srca Jezusovega.

(Sestavil —a—.)

Pater Kolombiêrovo apostolstvo prevzameta jezuita Kroasé in Gallifé.

Za razširjanje pobožnosti do Srca Jezusovega je bila smrt p. Kolombiêra hud udarec. Namesto njega je Bog obudil drugega svetega moža, ki je bil s p. Kolombiêrom v najtesnejši zvezi. To je bil p. Janez Kroasé. — Radi svojih lepih lastnosti je bil p. Kroasé kmalu za samostanskega predstojnika v Lionu izvoljen (1689). Leta 1691., kmalu po smrti bl. Margarete pa je izdal prvo obširnejšo knjižico o češčenju presvetega Srca Jezusovega, kateri je pridejal kratek Margaretin življenjepis. Ta knjiga je bila velikega pomena za razširjanje pobožnosti Srca Jezusovega, kakor je že Margareta Alakok pred svojo smrtjo napovedala.

P. Kroasé ima pa še drugo veliko zaslugo za pobožnost do božjega Srca Jezusovega. Vzgojil je namreč novega apostola te pobožnosti, slavnega patra Galliféja. Prvi učitelj Galliféjev je bil p. Kolombiér sam, a ta je žal kmalu umrl.

P. Gallifé sam pripoveduje sledeči, zanimivi dogodek: „Po končanih bogoslovnih študijah so me predstojniki poslali v Lion, kjer sem bolnikom stregel v bolnišnici. Lotila se je tudi mene huda mrzlica, vsled katere bi bil skoraj umrl. Zdravniki so nad menoj obupali, — izgubil sem zavest in ležal v zadnjih vzdihih, vsak čas so pričakovali, da bom izdihnil. V tem brezupnem stanju je šel neki moj prijatelj, katerega smo kot svetnika spoštovali, pred sv. Rešnje Telo in je Jezusu Kristusu obljubil, da bom jaz vse svoje življenje, ako mi ga še podari, žrtvoval v čast Njegovega presv. Srca.

Prijateljevo molitev je Bog uslišal in jaz sem ozdravel v največje začudenje zdravnikov. O obljubi pa nisem ničesar vedel. Ko je pa nevarnost minula, sporočil mi je o tem prijatelj pismeno. Jaz sem bil z obljubo popolno zadovoljen in od tedaj sem bil po Previdnosti božji posvečen božjemu Srcu svojega Učenika. Vnet sem bil za vse, kar je bilo v Njegovo čast.“

Tako pripoveduje p. Gallifé. Oni prijatelj pa, o katerem tu govori, je bil Kroasé, ki je poleg p. Kolombiéra največ pripomogel, da je postal Gallifé sloveč in zaslužen apostol Srca Jezusovega.

Kako se je pobožnost do Srca Jezusovega širila po smrti Margarete Alakok.

Naročilo Zveličarjevo, naj se vpelje poseben praznik v čast Njegovemu Srcu, je prevzel red Obiskovanja kot dedščino, katero mu je Margareta zapustila. Zato so se te redovnice prve (leta 1697) obrnile v Rim s prošnjo za posebno mašo presv. Srca, ki bi se brala v petek po osmini sv. Rešnjega Telesa v njih cerkvah. To prošnjo je podpirala celo bivša angleška kraljica, kateri je bil spovednik p. Kolombiér. Prošnja sicer ni bila uslišana, ampak dovolila se je na zaznamovani dan le maša v čast peterim ranam Kristusovim, vendar so sv. oče Inocenc XII. še tisto leto potrdili 13 bratovščin, in že po dveh letih se je praznik Srca Jezusovega slovesno obhajal v Marseju in kasneje tudi v drugih francoskih mestih. Na Nemškem so že tudi začeli v tem času ustanavljati mnoge bratovščine.

Za nas je zlasti zanimivo, da je bila naša *Kranjska* med prvimi deželami, ki so se poprijele te lepe pobožnosti. „Kakor drugod, tako se je tudi na Kranjskem češčenje Jezusovega Srca vdomačilo najprej v samostanih. Komaj deset let je preteklo po smrti bl. Marjete Alakok, ko so redovnice sv. Klare v Ljubljani častile to sv. Srce. Leta 1702. so dale v svoji cerkvi sv. Mihaela, na voglu Dunajske in sedanje Franc-Jožefove ceste sezidati novo kapelico v čast Jezusovemu Srcu. 23. junija istega leta se je že ustanovila pri tem oltarju bratovščina „ranjenega Srca Jezusovega“, ki se je kmalu razširila med ljudstvom. Ljubljanske Klarisinje so vplivale, da se je to češčenje začelo tudi pri njih sestrah v Mekinjah in menda tudi v Loki. . . Češčenju

Jezusovega Srca se je pridružilo kmalu tudi češčenje Srca Marijinega. Kakor so ljubljanske Klarisinje vodile bratovščino Jezusovega Srca, tako so njih sestre v Mekinjah že l. 1719. uvedle bratovščino Marijinega Srca, ki je kmalu štela več tisoč udov.

22. aprila 1702. je dospelo v Ljubljano prvih šest uršulink, katerim je Schellenburg ustanovil nov samostan. Tudi te redovnice so uvedle češčenje Jezusovega Srca. — Na Dunaju je nadvojvodinja Marija Elizabeta, 18letna hči cesarja Leopolda I., ki je živela v uršulinskem samostanu, že l. 1698. z redovnicami vred začela častiti Jezusovo Srce. Sploh se je ta pobožnost v uršulinskem samostanu povsod gojila... V ljubljanskem uršulinskem samostanu so opravljale redovnice pobožnost v čast Jezusovemu Srcu menda vsa leta, tudi za časa najhujših napadov, seveda le v domačem krogu. Tudi ljudstvo je ni pozabilo popolnoma; marsikak star mož ali stara ženica se je hvaležno in z veseljem spomnila, ko so se po letu 1855. bratovščine jele zopet oživljati.¹⁾

Posledice čudeža v Marseju.

K razširjanju pobožnosti do Srca Jezusovega je tudi veliko pripomogel sledeči dogodek: Leta 1720. je začela grozna kuga razsajati v francoskem mestu Marseju. Samo v tem mestu je že pomrlo do 40 tisoč ljudi; a kakor bi odrezal je prenehala grozna morilka, ko je ondotni škof po nasvetu neke redovnice Obiskovanja obljubil slovesno procesijo v čast božjemu Srcu Jezusovemu. Mimogredé bodi opomnjeno, da to zaobljubljeno procesijo še dandanašnji v Marseju obhajajo. Kakor v Marseju, tako so se tudi v sosednih mestih, kjer je kuga razsajala, posvetili presv. Srcu, in njih zaupanje je bilo očitvidno plačano.

Ta dogodek je izpodbudil p. Galliféja k novi gorečnosti za pobožnost Srca Jezusovega. — Kmalu nato je bil izbran za predstojnika cele Lionske provincije in leta 1723. so ga poklicali v Rim v imenitno, a težavno službo. Gallifé sam pravi: „Zdelo se mi je, da ta služba presega moje moči, — a mislil sem, Bog hoče to od mene in On me pošilja v Rim, da bom tam deloval za razširjanje pobožnosti do Srca Jezusovega.“

Tako je tudi bilo. P. Gallifé je šel v Rimu takoj na delo, da bi bilo dovoljeno praznik Srca Jezusovega obhajati v vsej katoliški Cerkvi s posebno mašo in duhovnimi dnevnici. Upanje, da se to doseže, je bilo zelo veliko. Po smrti Inocenca XIII. (1724) je bil za papeža izvoljen Benedikt XIII., pobožen redovnik-dominikanec, svet mož in goreč častivec Srca Jezusovega. „Med volitvijo“ — tako piše Gallifé v svoji, Benediktu XIII. posvečeni knjigi — „so častivci Srca Jezusovega goreče molili, da bi dobrotljivi Bog onega izbral za poglavarja sv. Cerkve, ki bi s svojo gorečnostjo in veljavo vpeljal češčenje Srca Jezusovega za vso katoliško Cerkev.“ Izvoljen je bil Benedikt XIII. v veliko veselje vseh častivcev presv. Srca. Da bi pa Gallifé tem gotoveje dosegel svoj namen, je začel pisati svojo slovečo knjigo o pobož-

¹⁾ Jos. Benkovič, „Slovenec“, 8., 9., 10. junija, 1899.

nosti do Srca Jezusovega, katero je posvetil, kakor smo omenili, naravnost sv. očetu Benediktu XIII.

Razen tega se je obrnil p. Gallifé na španskega kralja Filipa V., ki je bil znan kot goreč častivec presv. Srca in ga prosil, naj s svojim vplivom podpira njegovo prizadevanje pri sv. stolici. Kralj mu je izpolnil željo. Pa ne samo Filip V., ampak tudi poljski kralj Avgust I. in prav veliko število škofov in nadškofov, redovne in svetne duhovščine, mnogo bratovščin Srca Jezusovega z redovnicami Obiskovanja Marijinega, se je obrnilo z isto prošnjo v Rim na sv. očeta. Dasiravno prošnja tudi ta pot (l. 1729) ni bila uslišana, ker je bilo še treba nekaj važnih pomislekov rešiti, vendar se je pokazalo, kako daleč je že bila pobožnost do Jezusovega Srca razširjena in kako odlične osebe so se zanjo zavzele. Važno pa je, da se je ravno to leto ustanovila v Rimu bratovščina Srca Jezusovega, katero so tri leta poznej sveti oče Klemen XII. povzdignili v nadbratovščino.

Sv. Leonard Portomavriški.

(27. novembra.)

Svetnik, ki je na misijonih vernemu ljudstvu posebno priporočal pobožnost sv. križevega pota, je ob enem povsod razširjal tudi češčenje sv. Rešnjega Telesa. — Sv. Leonard se je rodil l. 1676. na Laškem v Porto Mavricio. Že kot otrok je rad molil in častil najsvetejši zakrament. Ko je imel 21 let, je stopil v red manjših bratov sv. Frančiška. Kakor sveti Frančišek je tudi Leonard srčno želel, da bi šel med nevernike oznanovat Jezusa Kristusa in zanj kri prelit. Bog pa mu je odkazal drugo delo; izbral ga je za apostola najsvetejšega zakramenta v domači deželi.

Ko je bil posvečen v mašnika, je 44 let potoval kot misijonar po laških mestih in vaseh. Hodil je vedno bos, ne samo ob lepem vremenu, ampak tudi v dežju in snegu; nosil je ubogo obleko; neprenehoma se je postil; spal je zelo malo in še tisto vedno na trdem ležišču. Kamorkoli je prišel, povsod so se neštete množice zbirale kraj njega in poslušale njegove govore.

Pobožnost do presv. Rešnjega Telesa mu je bila navaden pomoček, s katerim je največ duš pridobil za Kristusa. V vsakem kraju, kamor je dospel, mu je bila prva pot v cerkev pred tabernakelj. Sv. mašo je opravljal s tako pobožnostjo, da so bili ganjeni vsi, ki so ga videli pri oltarju. Da bi se na presv. daritev tem bolje pripravil, je vsak dan šel k izpovedi. Že zmladega je bil vajen, da je vsako sveto obhajilo prejel kot sv. popotnico za zadnjo uro; in to je delal tudi kot mašnik: sv. obhajilo pri maši mu je bila sveta popotnica. Vsako jutro je bil pri toliko sv. mašah, kakor je le mogel biti. Sv. mašo je imenoval solnce krščanstva, dušo naše sv. vere, središče katoliške cerkve. Vedno in vedno je ljudem govoril: če le količkaj utegnejo, naj gredó vsak dan k sveti maši. Ko je šel k oltarju, da opravi presv. daritev, si je mislil, da gre na Kalvarijo; v duhu je videl angele in svetnike, ki so ga spremljali k oltarju.

Pri vseh misijonih je priporočal svojim poslušavcem, naj kar mogoče v velikem številu z gorečimi svečami v rokah spremljajo presveto Rešnje Telo, kadar je nese mašnik k bolniku na dom. In ni govoril zastonj! V Jakinu so se prej sramovali očitno počastiti najsvetejši zakrament; ko pa je tam

sv. Leonard govoril o češčenju sv. Rešnjega Telesa, je do 500 ljudi s svečami spremljalo mašnika, ki je šel z Bogom k bolniku. V več kot 130 cerkvah je vpeljal bratovščino vednega češčenja.

Papež je želel, da bi svetnik prišel v Rim. Dasi je bil za smrt bolan, se je vendar precej odpravil na pot. V Folinju je hotel sv. mašo brati. Tovariš, ki je šel z njim, ga je prosil, naj ta dan opusti sv. mašo, češ, saj se od slabosti komaj še po koncu drži. Sv. Leonard pa je odgovoril: „Brat, ena sv. maša je več vredna kakor vsi zakladi sveta.“ — V Rimu so ga prenesli v bolnišnico, in tam se je še enkrat izpovedal, potem pa prejel sv. popotnico. Ko je prišel mašnik s sv. Rešnjim Telesom, je tako pobožno in prisrčno obudil vero, upanje in ljubezen, da so vsi navzoči jokali. Po noči potem je mirno v Gospodu zaspal, 27. novembra 1751.

Zapomnimo si dobro dvojen nauk iz pridig sv. Leonarda: 1.) če utegnemo, ne zamudimo noben dan sv. maše; 2.) nikar se ne sramujmo spremljati Jezusa na poti k bolnikom!

Katere Marijine podobe so častili na Kranjskem pred dvesto leti.

Ljubljanski meščan in pobožen častivec Marijin, učeni Gregor Dolničar, je leta 1691. začel sestavljati majhno knjižico, v kateri našteva sloveče Marijine podobe na Kranjskem v onem času.¹⁾ Marijini sinovi in hčere, ki romajo dandanašnji na Brezje in sv. V.šarje in drugam, bodo morda radi slišali, katere Marijine podobe so častili pri nas pred 200 leti in še prej. Gregor Dolničar, ki se je na knjižici podpisal za „Marijoljuba“ (Mariophilus) je zbiral to, kar je bilo o njegovem času znanega o čudodelnih podobah na Kranjskem.

Naštete pa so v knjižici tele podobe:

1. Podoba (kip) naše ljube Gospe v križanski cerkvi v Ljubljani. — To podobo so zelo častili že l. 1275. Pripovedujejo, da je pobožna vdova v tem letu (1275) večkrat prišla molit pred podobo. Stanovala je blizu cerkve. Nekoč se je njen sinček igral z drugimi otroki zunaj na cesti, kar pridrvi konj in potepta otroka. Mati prihiti vsa prestrašena; ker v otroku ni bilo videti nobenega znamenja o življenju, je mislila, da je mrtev, in hitela je v cerkev priporočiti se Materi božji. Sin je nenadoma oživel. — Kip je stal najprej na velikem oltarju. Ko so pa postavili nov veliki oltar, so dejali v oltar sliko Marije Pomagaj, kip Matere božje pa so prenesli k zakristiji. Da so se mnogi zatekali tu sem iskat pomoči, so kazali darovi, ki so jih ljudje prinašali v zahvalo za uslišano molitev. Tudi sliko Marije Pomagaj so častili kot čudodelno.

2. Škapulirska Mati božja pri frančiškanih v Ljubljani. (Frančiškanska cerkev in samostan sta bila v onem času tam, kjer je sedaj staro gimnazijsko poslopje, katero to jesen podirajo.) Tu so imeli škapulirsko bratovščino; čudodelno podobo so častili od l. 1444.

3. Milostna podoba Matere božje pri kapucinih v Ljubljani. (Kapucinski samostan je bil tam, kjer je sedaj Zvezda.) Podobo so postavili l. 1624. Tu je bilo pribežališče mnogim grešnikom in nadložnikom, kakor spričujejo zaobljubljene podobice in voščeni kipci. To podobo so nosili pri

¹⁾ Knjižico, z roko pisano, hrani semeniška knjižnica. Glavne stvari je že povzel iz nje V. Steska in jih priobčil v „Izvestjih“, 1899, str. 119 in sl. Po tem spisu so posnete te vrstice v Vencu.

procesiji na veliki petek v odvrnitev kuge, ki je divjala l. 1679. po vseh sosednih pokrajinah. Bog je res rešil deželo strašne morivke. Ljudje prihajajo molit pred to podobo vsak dan, zlasti zvečer.

4. Lovretanska Mati božja pri avguštincah v Ljubljani. (Avguštinska cerkev je sedanja frančiškanska cerkev.) Cerkev pri avguštincah je dal sezidati Konrad baron Ruessenstein (začeli so zidanje l. 1646.); potem so postavili kapelico in jo posvetili na sv. Silvestra dan. Podoba je narejena iz lovretanske ciprese in posneta po oni v Loretu. Ko so kip pripeljali v Ljubljano, so ga postavili v stolni cerkvi na veliki oltar, potem pa ga prenesli v slovesni procesiji med godbo trobent in pavk v kapelico pri avguštincah. V kapeli molijo vsako soboto lavretanske litanije, v cerkvi pa vsak dan.

V cerkvi pri avguštincah (zadaj za lovretansko kapelo) je bila še druga milostna podoba, slika Matere božje, posneta po oni, ki jo imajo v Rimu v cerkvi Marije snežnice. Postavili so jo l. 1671.

5. Podoba Matere božje pri sv. Petru v Ljubljani. Mati božja z Jezuškom je iz lesa mojstersko izrezljana. Kip so postavili leta 1374. na veliki oltar, in ob času, ko je Dolničar to pisal, je bil kip še tam.

6. Žalostna Mati božja pri sv. Florijanu v Ljubljani. Ko so zidali cerkev sv. Florijana, je nekdo daroval sliko žalostne Matere božje in jo postavil ob steni velikega oltarja. Častili je pa niso do 8. maja leta 1693. Tega dne je prišel v cerkev molit kuhar kneza Turjaškega, Lenart po imenu, rojen Gradčan; kuhar je bil oslepel in iskal je pomoči pri žalostni Materi božji; ko je tam molil, je nenadoma izpregledal. Od takrat časté podobo žalostne Marije. Vsak večer so tam molili lavretanske litanije, in velika množica ljudi prihaja k tej pobožnosti. Čudeži se tu še vedno godé.

7. Mati božja na Blejskem otoku. O tej piše Dolničar: Pred sto leti so to cerkev zelo obiskavali tuji romarji. Sedanja cerkev je že tretja. Prva, iz leta 1245., je bila lesena; druga je bila zidana po starem (gotska); tretja je po novem zidana (renesanska) in ima pet oltarjev. Poleg cerkve je stanoval samotar Stari ljudje se ga še spominjajo.

8. Mati božja v Cerngrobju. Tu je božja pot od l. 1456. Pripovedujejo, da je bila prej tam razbojniška jama. Ko so polovili in kaznovali razbojnike, so sezidali malo kapelo, pozneje pa cerkev. Velik shod je prvo nedeljo po binkoštih.

9. Mati božja v Cirknici. Podoba je tam od l. 1482. Pobožnost v naših dneh (od l. 1680.) razširja imenitni župnik Gregor Črvič. (Ljudje so vreli k njemu iz vseh krajev, ker je na čudne načine zdravil ljudi in živino.)

10. Marija Devica v Polju. Cerkev so sezidali l. 1325. Vsako leto na god Marije Snežnice gredó tja udje družbe brezmadežnega spočetja Marijinega v procesiji z zastavo. Blizu ob pokopališču stoji cerkvica sv. Duha. Pred več leti so pridrli Turki do sem in so porabili cerkev za hlev.

11. Mati božja na Rožniku. Mala cerkvica je bila zidana l. 1593. v spomin na zmago nad Turki. Mnogo milosti prejema tu ljudje, zlasti dijaki, ki obhajajo tu službo božjo ob početku šolskega leta.

12. Mati božja na Šmarni Gori. Čudodelna podoba je iz leta 1432. Ob potu je v skalo vtisnjen komolec; ljudje pravijo, da se je ondi naslonila Marija.

13. Mati božja v Ljubnem. Cerkev se je ločila l. 1693. od svetega Lovrenca v Podbrezju. Tedaj so cerkev popravljali. Hudoben zidar udari Marijin kip s kelo po licu, in v trenutku se je pokazala tam črna bula. Zavoljo tega čudeža so se pričeli ljudje shajati in častiti podobo Matere božje. Črez štiri leta so podaljšali cerkev, podobo sneli s stranskega oltarja in jo postavili na veliki oltar.

14. Mati božja v Velesovem. O čudodelni podobi pripovedujejo, da jo je našel kmet v bližnjem gozdu. Slovesno so jo prenesli v cerkev dominikank in jo postavili na velik oltar.

15. Mati božja na Holmcu. Leta 1419 je ovčji pastir proti večeru zaspal na tem holmu; prikazala se mu je v nadzemeljski svetlobi bela devica z nebeškim detetom. Drugi dan je povedal ljudem, kaj je videl, in začeli so zidati majhno kapelo.

16. Mati božja v Novi Štifti na Dolenjskem. Na tem kraju je stala l. 1438. majhna Marijina cerkvena. Nedaleč proč je prebival samotar, ki je rad ondi molil. Podoba so začeli častiti kot čudodelno in zato so sezidali v prejšnjem veku lepo novo cerkev.

Razen teh so omenjene še naslednje Marijine podobe: na Dobrovi (iz l. 1231), v Lescah, pri Sv. Krištofu v Ljubljani, v Kopanju, podoba sv. rožnega venca v Kranju in Loki, v Kropi, Lovrani, Tomišlju, Brestu pri Igu, Stopnem pri Raki (sedaj pod škocijansko župnijo), na Jami, na Malenskem Vrhu pri Poljanah, v Zagorju, Dednem Dolu, Zežlju pri Vinici, na Muljavi pri Stičini.

To so Marijine podobe, ki so jih častili pobožni Slovenci na Kranjskem pred 200 leti in prej. Kdor želi kaj več vedeti o Marijinih božjih potih po svetu, beri „Življenje preblazene Device in Matere Marije“, katero je popisal rajni Janez Volčič, izdala pa Mohorjeva družba.

Kaj so gregorijanske sv. maše.

Ko je bil sv. papež Gregor Veliki († 604) še v samostanu pri sv. Andreju na hribu Celiju, je tam umrl menih, Just po imenu. Gregor sam pripoveduje v svojih knjigah, da je dal za dušo rajnega zapored 30 dni brati sveto mašo. Ko je bila opravljena trideseta sv. maša, se je prikazal rajni svojemu bratu Kopiozu, ki je bil zdravnik in je rajnemu stregel v boleznih; povedal mu je, da je rešen iz vic. Kopioz je hitel menihom povedati, kaj je videl; da so v samostanu brali vsak dan sveto mašo za dušo ranjcega, mu še ni bilo znano. Menihi so prešteli dneve, odkar se je za rajnega brala sv. maša; bilo jih je ravno trideset. In pokazalo se očitno, da je duša rajnega meniha po daritvi sv. maše bila rešena trpljenja v vicah. Tako piše sv. Gregor Veliki.

Ta dogodek in pa veliko zaupanje do sv. papeža Gregorija je bil vzrok, da so ljudje začeli za duše ranjcev dajati brati po 30 svetih maš zapored; imenovali so jih gregorijanske maše. Pobožna navada se je hitro razširila po Italiji in od tam po vseh deželah v Evropi; in ohranila se je do današnjega dne.

Krščansko ljudstvo pobožno veruje, da gregorijanske maše posebno pomagajo dušam v vicah. Ali je ta pobožna vera in to zaupanje upravičeno? — Gotovo! — V tej veri in zaupanju nas potrjuje najprej to, da je tak svet in učen mož, kakor je papež Gregor Veliki, prvi dal brati 30 sv. maš za dušo rajnega meniha. In on sam pravi: „očitno se je pokazalo, da je daritev sv. maše rešila rajnega brata iz vic.“

Druga stvar, na katero se opira naše zaupanje, so pa za sluge in prošnjaja sv. Gregorija. Ko damo za ranjce brati 30 sv. maš zapored, storimo to, kar je storil sveti papež Gregor, in s tem priporočamo dušo priprošnji mogočnega svetnika.

Sveti Gregor je bil v življenju velik prijatelj vernim dušam; zanje je mnogo molil in pokoro delal. Zato ga pobožni kristijani že od nekdanj časté kot posebnega patrona ubogih duš v vicah. Temu mogočnemu varihu in besedniku zapuščenih duš priporočimo ranjce, ko po njegovem zgledu damo brati 30 gregorijanskih maš. Mnoge prikazni in razodetja potrjujejo, da to po pravici delamo.

Da zaupanje vernega ljudstva ni prazna misel, za to nam daje poročstvo tudi sv. cerkev. Sveti kardinalski zbor za odpustke je o tej stvari l. 1884., 15. marca, izrekel svojo sodbo, v kateri pravi: zaupanje, ki ga imajo verniki do gregorijanskih maš, je pobožno in pametno, in cerkev je odobrila navado, da se za umrle opravljajo te maše.

Kajpada sv. kardinalski zbor s tem ne trdi, da je duša, ki so se zanjo darovale gregorijanske maše, za gotovo precej rešena iz vic. Sveta cerkev ponudi božji pravici odkupnino za ubogo dušo, priporoči jo mogočnemu patronu: toda božja pravica in modrost določuje, kedaj in kako bode to pomagalo duši v vicah. — Dasi torej za gotovo ne moremo reči, da bo daritev gregorijanskih maš precej rešila dušo iz vic: vendar smemo upati, da se bo to kmalu, mogoče tudi precej zgodilo. Mnogi zgledi, ki jih pripovedujejo o posebni pomoči gregorijanskih maš, nas potrjujejo v tem upanju.

Naše upanje pa je še močnejše in bolj zanesljivo, če poskrbimo, da se gregorijanske maše opravijo na „privilegiranem oltarju“. Privilegiran oltar je tisti, pri katerem se dobí popoln odpustek za dušo v vicah, če se pri njem opravi zanjo sveta maša. Za ljubljansko škofijo je sv. rimska stolica dovolila, da je v vseh župnijskih in kuratnih cerkvah veliki oltar privilegiran.

To je pomen in zgodovina gregorijanskih maš. Po zgledu sv. Gregorija Velikega damo 30 dni zapored brati sveto mašo za dušo v vicah. Ni treba, da bi se vse maše opravile v isti cerkvi, ali da bi jih opravil isti duhovnik; treba pa je, da se sveta maša opravi po vrsti 30 dni. Zadnji trije dnevi velikega tedna, v katerih je po cerkvah ena sama sveta maša, pa ne štejejo v vrsto. Kdor bi torej opravljal gregorijanske maše veliki teden, bi maševal za ono dušo veliko sredo in potem zopet velikonočno nedeljo in druge dni naprej.

Srce Jezusovo in rožni venec.

Knez in škof Lavantinski, dr. Mihael Napotnik, je letos za sveti postni čas napisal svojim vernikom krasen pastirski list o presvetem Srcu Jezusovem. Ko govori o tem, kako lahko častimo presv. Srce, pravi tudi to le: „Pobožnost, v postnem in v vsakem drugem času ljubemu Vzveličarju gotovo prijetna, je sveti rožni venec, ker tistega, ki ga moli, seznanja prav s skrivnostmi najsvetejšega Srca Jezusovega. Sv. rožni venec nam kaže ljubezen Jezusovo v delu odrešenja in sprave, in nas uči spoznavati ljubezni plameneče Srce Jezusovo. Rožni venec je poučna knjiga Srca Jezusovega. Deviška mati božja Marija nam kaže v rožnem vencu Srce svojega božjega Sina in navdaja naša srca z ljubeznijo do njega. Poleg tega pa nam razodeva tudi svoje ljubezni polno srce. In tako se kristjan, ki govori o Srcu Jezusovem, ne more ogniti srca Marijinega, kar njegovo srce le še močneje vnema k vdani ljubezni do Jezusa.“

Tako piše prečastiti nadpastir. Kako lepe in resnične so njegove besede: „rožni venec je poučna knjiga Srca Jezusovega!“ — Prav zares; rožni venec je kakor lepa knjiga s podobami, ki nam kažejo v živih barvah presveto Srce Jezusovo in prečisto Srce Marijino. Prebirajmo pridno to knjigo, ki nam jo je dala v roke prečista Devica Marija: ogledujmo si natanko podobe, premišljujmo skrivnosti; a pri vsaki podobi, v vsaki skrivnosti pazimo posebno na to, kako se nam v njej razodeva božje Srce Jezusovo in prečisto Marijino Srce. V skrivnostih rožnega venca se nam najlepše kaže presv. Jezusovega Srca gorečnost za čast Očetovo, njegova skrb za naše zveličanje, njegova žalost, pa tudi njegova radost. A prav tako se nam razkriva v rožnem vencu prečisto Srce božje Matere in Device Marije, nje skrbi in bolečine, pa tudi nje upanje in veselje. — Če bomo tako molili rožni venec, nam ne bo treba tožiti, kako težko smo zbrani pri molitvi!

Kazen ga je izmodrila.

Stanovali so v hiši tik cerkve; pa bili so čudni ljudje. Če je šel mašnik z Bogom k bolniku, so dobro slišali zvonček v hišo, pa ni nikoli noben prišel, da bi bil pokleknil na vežni prag in počastil Gospoda Jezusa Kristusa v najsvetejšem zakramentu. Žena, mož, sin: vsi trije so se vedli, kakor da nimajo nobene vere. Sosedje so večkrat med seboj tožili: „Naša vas je katoliška, nobenega juda in nobenega protestanta ni med nami. Zato pa ti trije živé, kakor da so judje ali protestantje; najbližje cerkve so, pa ni nikoli nikogar na izpregled, ko gredó obhajati. Človek sicer ne sme nikomur huđega privoščiti, a ti trije zaslužijo, da bi jih Bog kaznoval.“ Tako so ljudje govorili, in oni trije so semintja slišali, kakšna govorica gre o njih, pa ostali so, kakršni so bili. Mašnik je hodil obhajati, a pred hišo tik cerkve ni nikoli nobeden klečal.

Nekega dne je žena tožila, da ji ni nič posebno dobro; šla je v posteljo. „Kaj misliš, ali naj grem po zdravnika?“ jo vpraša mož. „Ne, treba ni, skuhaj mi malo čaja, pa bo boljše.“ Pa čaj ni pomagal. — „Moj Bog, kaj bo z menoj“, je zdihovala bolnica, „pošljite hitro — po gospoda!“

Sin je tekel po gospoda župnika. Nemudoma hiti župnik v cerkev, vzame sv. Rešnje Telo iz tabernakeljna, — in zvonček je zopet pel in ljudem naznanjal, da gredó z Bogom k bolniku. Duhovnik stopi v hišo, — nasproti pa mu prihiti mož ves objokan: „Gospod, prepozno je, je že izdihnila.“

To je bil dosti glasen opomin za sina in očeta; pa ona dva ga nista razumela. Ko je nekaj časa potem zopet šel mašnik tam mimo z Bogom, ni bilo nikogar videti pred hišo, ne očeta, ne sina. — Božja pravica je še enkrat govorila. Ni bilo dolgo, in vlegel se je sin, bolan, in umrl je brez sv. zakramentov. Od takrat je stari klečal na hišnem pragu vselej, kadar je nesel mašnik bolnikom sveto popotnico.

Naznanila in poročila.

Naznanilo ponočnim častivcem presveteга Rešnjega Telesa v Ljubljani. Po noči med 7. in 8. novembrom bodo možje in mladeniči častili presveto Rešnje Telo v cerkvi sv. Jakoba. Molila se bode dvajseta ura: Vernim dušam v tolažbo. Darovala se pa bode ta mesečna molitev v poseben namen, namreč za duše vseh umrlih častivcev.

Prijazno se zopet vabijo redni častivci, da se v obilnem številu udeležujejo nočnih ur, in tudi, če mogoče, novih častivcev pridobé.

Sv. Barbara pri Vurbergu. Živahno se gibljeta obe naši Marijini družbi. Veliko veselja so doživela naša dekleta meseca majnika, ko so same družbenice Marijine družbe dovršeno lepo predstavljale Marijino igro „Lurška pastirica“. Enako in še večje veselje so uživali naši mladeniči Marijine družbe v nedeljo dne 21. septembra. Ta dan jim gotovo ostane nepozaben. Pri slovesni pozni službi božji je domači gospod župnik M. Lapuh najprej blagoslovil prekrasno mladeniško zastavo, katero so izdelale čč. šolske sestre mariborske. Vsi mladeniči Marijine družbe so se zbrali okrog nje z Marijinimi svetinjami na prsih. Pred blagoslovljenjem so zapeli prav lepo svojo družbeno pesem „Pozdravljamo Marija Te“, po blagoslovljenju pa iz hrvaščine poslovenjeno krasno pesem v čast presv. Srcu Jezusovemu, v kateri odpevek res ganljivo povdarja:

Srcu Tvojemu na glas
Vsak prisega izmed nas:
Z dušom in telesom Tvoj
Sem in bom, o Jezus moj!

Nato so se uvrstili za razvito zastavo vsi mladeniči Marijine družbe v procesiji okoli cerkve. V slavnostnem cerkvenem govoru je voditelj mladeniške Marijine družbe, g. kaplan Gomilšek, opominjal mladeniče k dvojni sveti ljubezni: do Jezusa in do Marije, h kateri jih naj prav posebno nagiba rudeča barva zastave, znamenje ljubezni, zajedno s pomenljivimi podobami na zastavi. Na jedni strani zastave so naslikani trije sv. mladeniči, sv. Stanislav Kostka in sv. Janez Berhmans ob straneh, v sredini pa družbeni zavetnik, sv. Alojzij, kako klečé molijo Jezusa v presv. Rešnjem Telesu. Na

drugi strani pa je naslikana prebl. D. Marija z Jezuškom, na čigar prsih se sveti njegovo ljubeznipolno presveto Srce. Kakor so ti trije sv. mladeniči iskreno ljubili Jezusa in Marijo, tako naj bi tudi naši mladeniči po njih krasnem vzgledu vse žive dni gojili to dvojno vsesrečujočo zveličavno ljubezen. Med slovesno sv. mašo so nato mnogoštevilno pristopili naši mladeniči k skupnemu sv. obhajilu. Lepo jih je bilo gledati, ko so veselega srca korakali za svojo družbeno zastavo, še lepši in ganljivejši pa je bil prizor ko so pristopili k skupnemu sv. obhajilu. Daj Bog, da bi vsi ostali zvesti prisegi, ki so jo storili ta dan Jezusu in Mariji! Popoldne po večernicah pa se je vršila zares velikanska Círil-Methodova mladeniška slavnost, pri kateri so naši mladeniči pokazali v pesmih, v govorih in v igri, kakega duha so in v kakem hočejo delovati in napredovati. Predstavljali so v splošno zadovoljnost igro „Egiptovski Jožef“, zapeli so „Pesem slovenskih mladeničev“ in ganljivo velegrajsko himno, ki sta obe polni verskega in rodoljubnega duha. Dà, to je res bil dan, ki ga nam je Gospod naredil. Naj tudi On s preblaženo Devico za vedno ostane edino najljubše veselje naših mladeničev!

Iz Črnege vrha nad Idrijo. Bratovščina sv. rožnega venca, ki je bila letos o sv. misijonu tukaj ustanovljena, lepo napreduje. Vsako prvo nedeljo v mesecu pristopajo udje obilnejše k sv. zakramentom, po popoldanski službi božji imamo pa kratko procesijo s primernim nagovorom, kar tudi neude privabi v cerkev. Zlasti pa se je ljudstvo pridno udeleževalo odpustkov ob prvi porcijunkuli t. j. dne 4. in 5. oktobra. Obhajanih je bilo štiristo domačih faranov, med temi polovica moških. Prihodnje leto, ko se bodo tudi farani iz sosednjih župnij bolj seznanili s to prekorigstno bratovščino, bo udeležba gotovo še obilnejša.

Begunje pri Cerknici. Na praznik Imena Marijinega je doživela tudi naša duhovnija lepo slovesnost. Sprejetih je bilo namreč 70 deklet v Marijino družbo. Med ubranim petjem in slovesnim zvonjenjem so se pomikala dekleta v cerkev, kjer se je po slovesni sveti maši in primernem govoru preč. g. kanonika Sajovica vršil sprejem. Tako se je zopet pomnožilo število Marijinih hčera, katerih je v naši dekaniji že okrog 1500.

Tržič. Malokdaj slišite kaj od nas. Smo pač že bolj na kraju in pa tudi utegnemo ne, da bi se za svet dosti menili. Delavci in delavke, — teh je ogromna večina — hité v tovarne, kjer si s pridnim delom služijo vsakdanji kruh. Tovarnarji, obrtniki in drugi pa imajo tudi čez glavo skrbi. — Vendar, kar moram pohvalno izreči, pri vsem tem pa ne pozabijo na svoje dušno življenje, ki se — hvala Bogu, Devici Mariji in sv. Uršuli — kaj lepo razvija. — Vsa fara se je takorekoč izročila posebnemu varstvu Marije Karmelske. Vsako leto se zbirajo vsi novoobhajanci pred altarjem škapulirske Matere b., da tu sprejmejo znak posebnega varstva Marijinega. Poleg tega tudi Marijina družba za dekleta vedno lepše raste in procvita pod skrbnim in modrim vodstvom svoje prednice.

Da bi se pa naša srca še bolj vnela v ljubezni do Jezusa, smo obhajali letos sv. misijon. K angeljski mizi jih je pristopilo nad 3300.

Posebno pa moram omeniti, na kar me je opozoril zadnji „Venec“, bratovščino sv. Uršule. Ta bratovščina obstoji v naši fari že več let; a o njej se je le malo vedelo in udov tudi ni imela dosti. Nov duh pa je zavel v bratovščini, ko je bil tu za kapelana g. Ignacij Nadrah. Sedaj ta bratovščina vedno bolj raste, in z veseljem smem poročati, da šteje danes 68 vancev, to je ogromna vojska 748 udov. Vsi udje so med seboj v najtesnejši zvezi. Vodnik ali vodnica natanko poznata svoj venec, 11 udov, ki mora biti vedno polnoštevilen. Ako kak ud umrje, ali gre iz kraja za daljši čas, nastopi takoj nov ud. Udje se ravnaajo po bratovskih pravilih, katerim smo pridejali nekaj

svojih določil. Tako je vsak venec naročen na liste „Venec cerkvenih bratovščin“ in „Domoljub“. Za umrlega uda se daruje ena maša in udje istega venca izmolijo tri rožne vence, ter darujejo zanj tudi sv. obhajilo. Za žive ude poskrbi vsako leto vsak venec eno sv. mašo. Bratovščina se mirno razvija pod mogočnim varstvom svete Uršule z vidnim blagoslovom božjim. Udje, ki greše zoper pravila in krščansko življenje, se izključijo.

Ivan Bariš, kapelan.

Od Sv. Jurija ob Taboru. V torek, 7. oktobra, so romale dekliške Marijine družbe iz devetih farâ k Materi božji v Petrovčah, v žalski župniji. Prišla so dekleta od Sv. Jurija ob Taboru, iz Polzele, Celja, Nove Cerkve, Vojnika, Vitanja, Frankolova, Dobrne, Šmartina v Rožni dolini. Med prepevanjem lavretanskih litanij in pritrkavanjem zvonov se je pomikala procesija v lepo okrašeno cerkev pred milostno podobo Matere božje. Ob osmih je imel govor č. g. kaplan Alojzij Kokalj, ob desetih pa slovesno opravilo milostni g. opat celjski, Francišek Ogradi. Duhovno pokrepčane in vse srečne in vesele so se vračale deklice domov. Marija povrni tisočkrat onim, ki so nam napravili to veselje.

Marijina hčerka.

Zahvala za uslišano molitev.

A. V. se zahvaljuje božjemu Srcu Jezusovemu in žalostni Mariji za zboljšanje zdravja. — Neka oseba iz Gradveina se zahvaljuje žalostni M. b. in sv. Antonu P. za zdravje in za srečno pot. — Jožefa P. iz Celja se zahvaljuje Mariji brez madeža spočeti, da je neka oseba po več letih zopet šla k izpovedi. — Janez Beltram iz Mirna pri Gorici se zahvaljuje lurški Materi božji in sv. Jožefu za ozdravljenje bolezní v prsih. — M. M. od Sv. Križa pri Litiji se zahvaljuje za razne dobrote presv. Srcu Jezusovemu, Mariji Devici in sv. Antonu P. — J. L. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, Mariji Devici in sv. Antonu P. za ozdravljenje hude bolečine v glavi. — A. Č. v Z. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, Materi božji in sv. Antonu P. za zadobljeno zdravje. — L. K. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, Mariji Devici in sv. Antonu P. — Neka hči Marijina se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in prečist. Srcu Marijinemu za pomoč v nevarnosti. — M. S. v T. se zahvaljuje prebl. Devici, sv. Jožefu in sv. Antonu P., da se je našla izgubljená stvar in da se je neka zadeva srečno izšla. — J. D. z Gorenjskega se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, Mariji Pomagaj in sv. Jožefu, da so ozdraveli nevarno bolni oče. — M. B. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, da se je neka reč srečno izšla. — M. F. se zahvaljuje prečisti D. M. za pomoč v treh slučajih. — H. O. iz Bohinja se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, da se ji je zdravje mnogo zboljšalo.

Andrej Lavrič, kaplan v Hrenovicah, se zahvaljuje vsled obljube svetemu Antonu Pad. za pomoč v pravni zadevi.

